

HONINGETER

Leesexemplaar

Aan mijn Liefste en liefsten

Leesexemplaar

TÜLIN ERKAN

HÖNING ETER

PELCKMANS

*Ne me quitte pas
Je t'inventerai
Des mots insensés
Que tu comprendras*

Jacques Brel

Honingeters of *Meliphagidae* behoren tot de familie van de zangvogels. Van de Australische geschubde lelhoningeter leven naar schatting nog maar zo'n driehonderd exemplaren. Wetenschappers vermoeden dat de soort met uitsterven bedreigd is omdat de vogels hun eigen zang niet meer kennen.

TOPOS

Leesexemplaar

Dit hier is een plaats waar mensen smelten als kaarsvet. Waar ze druipend wachten, ineenzakken op de eindeloze rij stoelen aan de terminals. Waar ze ogenblikkelijk stollen wanneer een intercomstem hun vluchtnummer afroept of de zoveelste vertraging aankondigt. Hier haperen de uren, geen mens weet hoelang.

Ze weten het niet maar door continu de pijlen te volgen, lopen ze in lussen. Van punt A naar punt C om punt B zelfs niet op te merken en weer bij A te belanden. Het hoofd een tikje naar boven gericht, de standaardpositie, zo zoeken ze in het ijle naar aanwijzingen, een eindpunt, een gate naar een bestemming. Mochten hun ogen toch naar beneden dwalen, dan staan er op strategische plekken mensen klaar die met een vaste, ingestudeerde choreografie de richting aangeven. Hun armen wiegen zachtjes naar links en naar rechts, gracieus als zwanenvleugels. Dit hier is een plaats waar verdwalen tot kunst verheven is.

Het luchtruim lijkt eindeloos maar deze plek is afgebakend als een groot labyrint. Alles stuwt de passagiers de juiste richting uit. Naar een vertrek of een aankomst, maar nergens tussenin. Op automatische piloot dolen ze rond. Vals slaperig want ze kunnen elk moment opgeschrikt worden door noodsignalen: *Attention, Beware, Careful*. Een abc dat onderhuids woekert. Om hun hebben en houden niet uit het oog te verliezen, er waakzaam op te

zijn dat de liftdeuren sluiten, om schijnbaar achtergelaten trolleys te verdenken. De taal van de luchthaven is er een van angst. Zo goed gecamoufleerd dat ze volledig opgaat in een ruis van achtergrondmuziek en haperende bagagewielen.

SEISMOS

Leesexemplaar

Ik droomde dat ik van een klif viel. Vederlicht, zonder angst, tuimelde ik neerwaarts. Nu lig ik hier met open ogen, mijn ademhaling rustig, maar onderhuids bonkt en sluimert de droom nog na. Waar ligt de grens tussen waken en slapen? Mijn tong rust zwaar in mijn mond en smaakt naar steen. Eerst hoor ik mezelf ademen, dan jou, voorzichtig snuffelend aan mijn arm. Je neus is nat en koud. Je ogen, zwart en fonkelend, kijken me ontzet aan, alsof je ook niet weet waarom je hier bent. Soms vertoon je verdacht veel emotie voor een dier.

Ik werp de dekens van me af en tuur naar de kier van de deur. In de gang is het nachtelijk stil en donker. Een man schuift rakelings langs de deuropening en flitst een streep licht binnen met zijn zaklamp. Het moet een van zijn collega's zijn want Ömer wandelt trager, bedeesder, trekt de deur zachtjes dicht wanneer hij voorbijwandelt. Onder-tussen heeft de hond haar spitse snuit tussen de kier van de deur gewrongen. Het dier houdt iemand in de gaten en spitst de oren tot schelpvormige kuipjes. Een mannenstem fluistert en gaat af en toe ongecontroleerd de hoogte in, zijn adem stukt. Het fluisteren wordt gevolgd door hoog en snerpnd gefluit, als een zwerm gierzwaluwen bij schemeravond. Het feit dat beide mannen alweer in hun geheimzinnige taal spreken maakt me nog nieuwsgieriger. Ik sta recht en ga wijdbeens over de rug van de hond staan, mijn hoofd mee door de deuropening. Haar flanken

zijn nog warm van de slaap en bij elke inademhaling dijen ze tegen me uit. Talmend verplaatst het dier haar lichaamsgewicht van de ene voorpoot naar de andere.

Aan het einde van de gang kijkt Ömer recht mijn richting uit. Gewoonlijk hangt er een serene neerslachtigheid over de man. Nu kijkt hij schichtig, frons bedrukt de wenkbrauwen. Met zijn stoffen zakdoek strijkt hij langs zijn voorhoofd, houdt zijn hand stil bij zijn rechterslaap. Iets speelt Ömer en zijn collega parten. Nog een sneeuwstorm? Dit lijkt ernstiger. De hond duwt de deur verder open en loopt richting Ömer. Hij steekt de zakdoek opnieuw in zijn broekzak, spreidt zijn vingers en begint te schokken met beide handen, zijn armen breed langs zijn lichaam. Zijn collega draait zich naar me toe, spiegelt de bewegingen maar dan heviger. Zijn ogen zijn wijd opengesperd, zijn mond articuleert overmatig, hij probeert fluisterend te roepen. ‘Deprem’, hoor ik de collega zeggen. ‘Deprem.’ Hoewel ik het woord niet ken, weet ik wat het betekent. Een beving. Ze tekenen het allebei met hun handen.

‘En Wernicke,’ het komt er sneller uit dan ik zou willen, ‘waar is Wernicke?’ Ömers hoofd zakt naar beneden. In opperste concentratie staart hij naar zijn schoenen.

Mijn grote zus en ik zitten op hetzelfde moment kaarsrecht in bed. We ontwaren elkaar als nachtelijke schimmen, in een kamer die altijd even onbekend aanvoelt, onze bedden op enkele meters afstand van elkaar.

'Had jij ook een enge droom?' vraagt een van ons als eerste. Aan de onderkant van de gesloten deur priemt licht uit de gang. Vader wandelt langs onze kamer. Gespannen houden we onze adem in.

'Gaan we kijken?'

Mijn zus is een durfal en ik ben te moe om bang te zijn. Te moe van de vlucht hierheen, te moe van kinderlijk gemis, te moe van dit bed dat onbekend aanvoelt.

In de keuken brandt enkel het licht van de afzuigkap. Vader is yoghurtsoep aan het opwarmen, zomaar, in het midden van de nacht, en zegt geen woord. We krijgen een restje soep van de avond ervoor voorgeschoteld, de bovenste laag gespikkeld met sumak en gedroogde munt. We stellen geen vragen. Eten in stilte. Tot de bel gaat en vader de deur opent, zonder woorden de buurman begroet. Achter de buurman staat de gang vol mensen: boven- en onderburen, de bakker van twee straten verder, het buurjongetje dat altijd alleen op straat speelt en de slaap uit zijn ogen wrijft. Behalve de bakker ken ik niemands naam. De mensen in de gang fluisteren en lachen stilletjes, alsofer net iets beelspannends gebeurd is, dat toch akelig is. Mijn zus en ik stellen geen vragen, zeggen geen woord. We laten een huis achter waar het licht van de afzuigkap brandt en de soep koud wordt.

Buiten is de straat gevuld met mensen. Velen van hen dragen slapende kinderen. Iemand heeft een bevend hondje in zijn armen, een baby krijst, moeders sussen, op een krukje zit een grootmoeder gebuld in veelkleurige wollen dekens. We

gaan zoals iedereen rondjes rijden omdat je in een auto veiliger bent voor naschokken dan in een appartementsgebouw dat kan instorten. Vanachter het stuur vertelt vader op stoïcijnse wijze wat er gebeurd is. Hij gebruikt daarvoor het minste aantal woorden en richt zich tot mijn zus, omdat zij ouder is en ik te klein ben om het te snappen. Toch luister ik aandachtig. Hij legt het niet goed uit, anders dan mama het zou doen. Wanneer ik door het autoraam kijk denk ik niet aan naschokken, noch aan grootmoeders, kinderen, bonden die ergens onder de brokstukken liggen. Ik zie geen puin. Enkel lachende mensen in een veilig voertuig. We blijven rondjes rijden tot mijn zus en ik in slaap vallen. De volgende ochtend word ik wakker in haar bed en zij in het mijne. In de keuken brandt het licht van de afzuigkap nog steeds.

ARRIVALS
GELİŞ

Leesexemplaar

• REC

Een vrouw zit te wachten. Ze zit, met haar handen gevouwen op haar schoot, te wachten. Doodgewoon, zoals iedereen hier. Verdacht subject? Helemaal niet. Maar mijn focus blijft. Misschien door de manier waarop haar voeten in de vloer verstenen, alsof ze van plan is om zich eeuwig aan deze luchthaven te verankeren.

De zwart-witte pixels van mijn beeldscherm traceren een gezicht. Door de ruis heen tekenen zich af: twee lijnrechte wenkbrauwen en een scherp, bijna vogelachtig gezicht. Ik leun dicht naar het scherm toe tot ik op het puntje van mijn bureaustoel zit. De lens registreert twee kristalheldere ogen. Ze gaan haperend open en dicht, een beetje zoals die ene schuifdeur in terminal 224. Toch maar melding maken van vreemd gedrag? Ze zit daar nu wel al erg lang. Als ik nog wat meer inzoom, dan lijken haar lippen sloom te bewegen: er rolt iets van haar huig naar haar tong tegen haar tanden om te eindigen met een plof tussen de lippen. Je zou bijna gaan geloven dat ze heel traag, heel stil het woord 'roltrap' uitspreekt.

Terminal 226

Ik vraag me af of roltrappen voetstappen vergeten. Tot op welk punt ze de schoenmaat, het gewicht, de bestemming raden van wie hen bestijgt of afdaalt. En of ze dat dan onthouden, voor een volgende keer. Om dat te onderzoeken zit ik hier al een hele tijd, 572 passanten lang om precies te zijn. Ik turf het aantal voorbijgangers nauwkeurig in mijn notitieboek, zodat ik kan bijhouden wat hier voorbijgaat. Zolang als het moet houd ik bij wat voorbijgaat. Hier wil ik verstenen en afscheid wegslikken, eindelijk en voorgoed. Ik draai mijn hoofd naar links en kijk door passagiers, tl-lampen en verwrongen spiegelbeelden heen naar de sikkelvormige maan, die straks, wanneer de lucht als vloeipapier donkerder kleurt, de besneeuwde bergtoppen in de verte zal doen oplichten. Ooit actieve vulkanen, vandaag rustig smeulend tot er nog eens een tektonische plaat verschuift. Ondertussen borrelt Istanbul op als magma.

Het gaat traag in een luchthaven, misschien omdat alles zich eindeloos herhaalt in lussen: de mensen die onderweg zijn, de bagagebanden, deze roltrap. Om telkens opnieuw te beginnen. 572 passanten geleden ging ik loodrecht over deze roltrap zitten omdat de cadans ervan me geruuststelt. De mechaniek slokt de treden op, spuwt ze weer uit en zwelt met een doffe klik opnieuw aan. Ik wou dat ik dat ook kon, opnieuw aanzwellen.